

Rozhovor s paní profesorkou Veronikou Trégnerovou

Připravili jsme pro vás rozhovor s Mgr. Veronikou Trégnerovou. Na naší škole učí od roku 1996 a vyučuje u nás spoustu různých předmětů, především kolem dějepisu a společenských věd. Kromě toho na škole působí i jako metodik prevence sociálně-patologických jevů.

V rozhovoru jsme se zaměřili především na otázky o jejím vlastním studiu, práci ve škole a učitelství.

Jak jste se dostala k etnologii?

To je hezká otázka. K etnologii jsem se dostala tak, že moje babička pocházela z Veselého Kopce, kde je dnes známý skanzen. Dokonce jedna chaloupka z toho skanzenu byla původně její rodiny. My jsme s rodiči měli chalupu asi šest kilometrů od Veselého Kopce, takže já jsem se tam každý rok o prázdninách chodila podívat a moc se mi tam líbilo. Vždycky jsem chtěla studovat historii, a protože se tehdy studovalo dvouoborově, tak jsem si za druhý obor zvolila národopis.

Na stránkách školy jsme se dočetli, že téma vaší diplomové práce bylo zakládání českých muzeí a vztahy mezi Čechy a Němci v pohraničních oblastech. Proč jste se rozhodla právě pro toto téma?

Pro toto téma jsem se rozhodla proto, že můj tehdy ještě přítel, dnešní manžel, pocházel z městečka v tzv. Sudetech, které bylo na hranici mezi českým a německým osídlením. Třebenice se tenkrát nepřipojily k Němcům, ale zůstaly české, protože tam byla tradice, kterou založil pan doktor Pařík, jenž tam kdysi působil, založil tam muzeum a všechny možné české instituce. Byl to takový obrozenec a jeho duch tam zůstal – což se projevilo právě v tom roce 1938, a to mi připadalo zajímavé. Byla jsem tou dobou i na praxi v muzeu v Litoměřicích, kde působila historička, která už o něm něco napsala, takže už jsem si o něm mohla něco přečíst a mohla jsem na ni navázat vlastním výzkumem, a to téma ještě rozšířit.

Jak jste se dostala k práci na Střední škole knižní kultury?

Ano, k tomu jsem se dostala tak, že jsem nejdříve pracovala v muzeu v Novém Strašecí. Pak se mi narodilo dítě, a to dojíždění do Nového Strašecí s dítětem moc nešlo dohromady. Tehdy mě navštívila moje kamarádka a bývalá spolužačka – naše nynější paní ředitelka – a říkala, že učí na jedné škole a potřebují tam někoho na dějiny umění, protože jejich kolegyně odchází na mateřskou. Nabídla mi, jestli tam nechci učit asi pět hodin týdně. Takže já jsem tam ještě při mateřské docházela. Pak mi měla skončit mateřská a já už jsem se nemohla vrátit do muzea, kde jsem předtím pracovala. Takže jsem obvolávala muzea v Praze a ta byla všechna obsazená. Rozšířila jsem si tu nakonec úvazek a přibývaly mi další a další hodiny. Doplnila jsem si pedagogické vzdělání a jsem tady dodnes.

Škola se stěhovala již třikrát, naposledy teprve nedávno. Líbilo se vám v nějaké budově nejvíce? Popřípadě, která vám nejvíce vyhovovala?

Tak asi takhle. Protože to mám z těch tří pracovišť nejbližší, je tady školní jídelna a dobrý bufet a prostory jsou tady celkem moderní a zrekonstruované, tak vítězí toto místo. Snad jediná nevýhoda je to, že nejsme v centru, ale jezdí tu metro a tramvaje, takže to není takový problém.

Na naší škole vyučujete spoustu předmětů, který z nich je váš nejoblíbenější, ať už co se týče vyučování daného předmětu anebo obsahově?

Asi společenské vědy. Ale také záleží na tom, co se zrovna ve kterém ročníku probírá. Baví mě hodně dějepis ve čtvrtém ročníku, protože to je velmi důležité dvacáté století včetně toho, co jsem i já sama zažila. Ze společenských věd mě baví hlavně etnologie, protože to je můj obor, ale také politologie, sociologie anebo mediální výchova.

Studenti se po maturitě budou zabírat širokou škálou oborů, který z vašich nebo i z jiných předmětů na škole považujete za nejdůležitější nebo nejužitečnější? Na který by měli studenti klást větší důraz?

Asi na ten dějepis, protože znát dějiny se nám vyplatí. Nemusíme si je prožívat znovu. Hodně našich absolventů i dějepis chodí studovat. Poté společenské vědy, hlavně výchovu k občanství, to, co běžně užijeme v životě.

Poté, což souvisí s tou předešlou otázkou, je něco, co si přejete, aby si studenti odnesli z vašich hodin?

(smích) Myslím, že platí to, co jsem už řekla: že bych byla ráda, aby si odnesli znalost moderních dějin a to, co jsme se učili ve společenských vědách ohledně finanční gramotnosti a ohledně mediální gramotnosti.

Jaká je vaše oblíbená věc na práci profesorky a bez které byste se raději obešla?

Co mě baví úplně nejméně, je opravování písemek. Bez toho bych se tedy rozhodně obešla. Baví mě, když vidím, že to má nějaký smysl, že si něco z toho zapamatujete, protože i vám to dává smysl. Baví mě, když si o něčem povídáme a já se také dozvím něco nového a přiučím se. Nebo i to, že se v rámci svojí práce i já pořád vzdělávám. Tím, že s vámi chodím na exkurze nebo se dívám na filmy, tak se celý život pořád vzdělávám. A také si myslím, že se tak nějak udržuji v obraze – možná si to vy nemyslíte – ale nejsem konzervativní, často chápu i věci, které považují za důležité mladí lidé. Že jsem poměrně liberální, díky tomu, že právě přicházím do styku s vámi mladými lidmi. Víím, jaká řešíte témata a jaké máte problémy. Když to řeknu naplno, znám třeba z vlastní zkušenosti transgender studenty, takže tomu rozumím více než běžný člověk, který nechápe, proč to tak je a myslí si, že si to někdo vymýšlí a podobně.

Jak jste se dostala k pozici metodika prevence?

Pozice mi byla přidělená :) Asi v roce 2006 jsme dostali pozvánku na školení metodiků a byla tam otázka, kdo z naší školy tam půjde. Tehdejší paní ředitelka řekla: „A co kdybys tam šla ty?“ A mě to téma docela zaujalo, takže jsem tam šla a pak už mi to zůstalo.

Ještě k té předešlé otázce, spoustu studentů na naší školy by také chtěla učit. Myslíte si, že to dokáže každý, nebo pro to člověk má mít povahové předpoklady? Jaký typ člověka by to zvládl?

Samozřejmě vystudovat to může asi každý, ale chce to mít nějaké osobnostní předpoklady, aby se člověk v té práci poté netrápil. Ne všichni učitelé se na tuto práci hodí. Jsou prostě příliš introvertní, nemají moc sebedůvěry, trochu se bojí žáků nebo s nimi nechťejí jít do

konfliktu a pak to třeba končí psychickými problémy. U tohoto povolání se nedělají žádné psychotesty, ale možná by měly.

Máte oblíbenou knihu nebo žánr?

Já toho čtu hrozně moc, ale můžu třeba uvést Karla Čapka, kterého mám ráda jako autora i jako člověka. A teď mám ráda současné české autorky, jako např. Alenu Mornštajnovou a Karin Lednickou. Mám je ráda i z toho důvodu, že mají přesah i do té etnografie. Já čtu velmi ráda jakékoliv věci, které se týkají etnografie, takže třeba i Boženu Němcovou, K. V. Raise, Karolínu Světlou aj. A také mám ráda irské autorky.

Jste s prací učitele spokojená, nebo byste se chtěla ještě vrátit k etnologii?

No, tam mi už asi ujel vlak, takže mi už asi nic jiného nezbývá než být spokojená s touhle prací :)

Máte nás ráda?

Mám. (smích) Musím říct, že teď mám takové období, kdy vás mám ráda. Taky jsem měla třeba období vyhoření, ale možná k tomu přispěla i ta přestávka, způsobená distanční výukou, ale ano. Můžu teď říct na svou čest, že ano :)

Aneta H. a Lukáš P.